

Sygn. akt I CSK 468/12

POSTANOWIENIE

Dnia 17 kwietnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Tadeusz Wiśniewski (przewodniczący)

SSN Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca)

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z wniosku U. W.

przy uczestnictwie A. W.

o podział majątku małżeńskiego,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 kwietnia 2013 r.,

skargi kasacyjnej uczestnika

od postanowienia Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 7 marca 2012 r., sygn. akt [...],

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 21 czerwca 2011 r. Sąd Rejonowy w sprawie z wniosku U. W. z udziałem A. W. o podział majątku wspólnego ustalił, że w skład tego majątku wchodzi: meble oraz sprzęt AGD i RTV, samochód osobowy T., kwota 16.660 złotych stanowiąca część udziału wypłacanego uczestnikowi przez spółkę „M.” spółka jawna z tytułu jego uczestnictwa w tej spółce oraz wierzytelność byłych małżonków wobec spółki „M.” tytułem uczestnictwa A. W. w tej spółce w kwocie 237982,16 złotych. Ponadto Sąd Rejonowy ustalił, że udziały byłych małżonków w majątku wspólnym są równe i wynoszą po 1/2 części a ich nakłady na majątku majątek odrębny A. W. wyniosły 21.375 złotych. Sąd Rejonowy dokonał podziału majątku wspólnego U. W. i A. W. w ten sposób, że samochód oraz połowę wierzytelności wobec spółki „M.” przyznał wnioskodawczyni U. W. zaś uczestnikowi A. W. przyznał wyposażenie domu a także 1/2 część tej samej wierzytelności. Tytułem wzajemnych dopłat została zasądzona od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwota 13.017,50 złotych.

Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawczyni oraz uczestnik zawarli związek małżeński [...] 1992 r. Po ślubie zamieszkali w budynku postawionym na nieruchomości położonej w [...] przy ul. [...]. Budynek ten rozbudowali na własne potrzeby. Dnia 27 listopada 1992 r. A. W. kupił samochód P. rok. prod. 1992 za kwotę 74.675.000,00 złotych (przed denominacją). Część ceny zakupu odpowiadająca kwocie 60.000.000,00 złotych stanowiła jego majątek odrębny, albowiem pochodziła ze sprzedaży samochodu V., należącego do majątku odrębnego. Część odpowiadająca kwocie 14.650.000,00 złotych (około 19,66%) pochodziła z majątku wspólnego – prezentów ślubnych. Dnia 1 stycznia 1995 A. W. przystąpił do spółki cywilnej „M.” zawartej pomiędzy [...]. Wniósł udział w postaci wymienionego samochodu marki Polonez. Wspólnicy ustalili, że udział A. W. w zyskach spółki będzie wynosił 25%. Po kilku latach, dnia 28 marca 2001 r. wspólnicy spółki cywilnej „M.” s.c. [...], podjęli uchwałę o przekształceniu spółki cywilnej w spółkę jawną pod firmą „M.” [...] i A. W. Spółka jawna. Wspólnicy ustalili, że ich udziały będą równe. Uchwałą z dnia 21 maja 2005 r. wspólnicy przyjęli

oznaczony - do 28 marca 2015 r. czas trwania spółki, a nadto, że w przypadku wypowiedzenia udziału wspólnik otrzymuje zaliczkowo kwotę 100.000 złotych w terminie trzech miesięcy od upływu roku obrachunkowego, a ostateczne rozliczenie nastąpi po upływie okresu na jaki spółka została zawarta, o ile wspólnicy jednomyślnie nie postanowią inaczej. A. W. dnia 31 sierpnia 2005 r. wypowiedział swój udział w spółce ze skutkiem na dzień 30 września 2005 r. Wartość jego udziału na ten dzień wyniosła 1.310.489,17 złotych. W związku z wypowiedzeniem udziału w spółce otrzymał tytułem zaliczki kwotę 100.000 złotych. Prawomocnym wyrokiem z dnia 30 października 2006 r. Sąd Okręgowy rozwiązał przez rozwód małżeństwo U. i A. W. Sąd Rejonowy uznał, że w skład majątku wspólnego wchodzi kwota 19.660 złotych stanowiąca 19,66% kwoty 100.000 złotych wypłaconej przez spółkę „M.”, którą – według ustaleń Sądu - uczestnik spożytkował sam. Odnosząc się do pozostałej części udziału uczestnika w spółce - wobec umowy wspólników, że zostanie on rozliczony po upływie okresu na jaki została zawarta spółka - a więc po 28 marca 2015 r., Sąd Rejonowy przyjął, iż stanowi on wierzytelność wobec spółki „M.” zarówno wspólnika A. W., a także wnioskodawczynie w części w jakiej stanowił on majątek wspólny. Ustalając ostatecznie ogólną wartość udziału uczestnika w spółce „M.” do wypłaty po 28 marca 2015 r. w kwocie 1.310.489,17 złotych, Sąd Rejonowy wskazał jednocześnie część tego udziału przypadająca na majątek wspólny wyniosła 19,66% tej kwoty, czyli 237.982,16 złotych. W ten sposób Sąd Rejonowy ustalił skład majątku wspólnego. Oceniając zgłoszone w toku postępowania żądania rozliczenia nakładów na nieruchomości położoną w [...], stanowiącą w ¼ części majątek odrębny uczestnika Sąd Rejonowy ustalił wysokość tych nakładów na kwotę 21.375 złotych. Sąd Rejonowy uznał z jednej strony za nieudowodnione roszczenie uczestnika dotyczące rozliczenia kosztów zamieszkiwania na tej nieruchomości po rozwodzie przez wnioskodawczynię z drugiej zaś ocenił to żądanie jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego (art. 5 k.c.).

Mając na uwadze wskazane ustalenia i rozważania Sąd Rejonowy przyznał wyłącznie wnioskodawczynie prawo własności samochodu T., a uczestnikowi ruchomości stanowiące wyposażenie domu położonego w [...]. Sąd Rejonowy przyznał w równych częściach wnioskodawczynie oraz uczestnikowi wchodzącą do

ich majątku wspólnego część wierzytelność przysługującej od spółki „M”. Wobec takiego sposobu podziału majątku wspólnego Sąd Rejonowy zasądził od uczestnika A. W. na rzecz wnioskodawczynie U. W. kwotę 13.017, 5 złotych tytułem spłat i dopłat, przy rozliczeniu wypłaconej i spożytkowanej przez uczestnika części udziału w spółce wchodzącego do majątku wspólnego ($\frac{1}{2}$ kwoty 19.660 złotych) oraz rozliczeniu nakładów na nieruchomości będącą współwłasnością uczestnika w kwocie 10.687,50 złotych.

Apelację od postanowienia Sądu Rejonowego złożyli zarówno wnioskodawczynie, jak i uczestnik postępowania.

Wnioskodawczynie zaskarżyła postanowienie w tym zakresie, w jakim zostało przyjęte, że tylko 19,66% wierzytelności przysługującej uczestnikowi wobec spółki „M.” należy do majątku wspólnego oraz w zakresie rozliczenia nakładów na remont i rozbudowę domu jednorodzinnego, nie uwzględniającego, że nakłady zostały poczynione w całości na część domu należąca do uczestnika.

Uczestnik wniósł apelację od postanowienia ustalającego, że w skład majątku wspólnego wchodzi kwota 19.660 złotych wypłacona uczestnikowi tytułem części udziału w spółce „M.” oraz wierzytelność wobec spółki „M.” z tytułu udziału uczestnika w tej spółce. W związku z tym uczestnik zaskarżył także przyznanie wnioskodawczynie $\frac{1}{2}$ tej wierzytelności oraz wynikające z tych rozstrzygnięć zasądzenie dopłat.

Postanowieniem z dnia 7 marca 2012 r. Sąd Okręgowy oddalił obie apelacje. Uznał, że Sąd Rejonowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne i wyciągnął z nich prawidłowe wnioski. Wnioski te, Sąd Okręgowy odniósł w pierwszej kolejności do nakładów poniesionych przez małżonków na nieruchomości położoną w [...]. Oceniając zawarty w apelacji zarzut uznania przez Sąd pierwszej instancji, że samochód P. wchodzi do majątku wspólnego w części odpowiadającej wartości środków przeznaczonych na nabycie samochodu pochodzących z majątku wspólnego, Sąd Okręgowy podniósł, że nawet gdyby ostatecznie podzielić pogląd uczestnika, że środki z majątku wspólnego przeznaczone na zakup tego samochodu stanowiły nakład z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, to nie miałyby to znaczenia dla rozliczeń w niniejszej sprawie, albowiem obecna wartość

nakładu powinna być wyliczana przy zastosowaniu proporcji do ceny nabycia samochodu a dalej do wartości udziału uczestnika w spółce „M”. Sąd Okręgowy przyjął, że do majątku wspólnego należy odpowiednia część przyrostu wartości spółki osobowej, której współnikiem jest tylko jeden z małżonków, ale wkład został w części wniesiony ze środków pochodzących z majątku wspólnego. Przemawia za tym dopuszczenie w art. 41 § 1 k.r. i op. do dochodzenia zaspokojenia z majątku wspólnego, pomimo iż dłużnikiem jest tylko jeden z małżonków. Okoliczności te prowadziły Sąd Okręgowy do ostatecznego wniosku, że jeżeli wkład w spółce cywilnej, przekształconej w spółkę jawną, pochodzi w części z majątku wspólnego małżonków, do majątku tego należy wierzytelność z tytułu nakładu, którym pokryto wkład. Wysokość tej wierzytelności ustala się według reguł obowiązujących przy obliczaniu wartości udziału kapitałowego w przypadku wystąpienia współnika ze spółki jawnej (art. 65 k.s.h. - tak też Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 marca 2008 r., III CZP 9/08, OSNC 2009/4/54). Stanowisko to Sąd Okręgowy odniósł także do wystąpienia uczestnika ze spółki jawnej w trakcie trwania małżeństwa oraz rozliczenia przysługującego mu udziału po upływie okresu, na jaki spółka została zawarta. Według Sądu Okręgowego, decydujące dla oceny, czy przedmiotowa wierzytelność w odpowiedniej proporcji (19,66%) weszła do majątku wspólnego ma okres, którego ona dotyczy. W niniejszej sprawie nie budzi wątpliwości, że do wystąpienia uczestnika ze spółki doszło w 2005 r. a zatem w czasie, kiedy między stronami obowiązywała jeszcze wspólność małżeńska. Wprawdzie wymagalność roszczenia o zapłatę świadczenia należnego z tytułu wystąpienia uczestnika ze spółki została przesunięta z woli współników aż do 28 marca 2015 r., jednak dla oceny podstaw zaliczenia tej wierzytelności decydujące znaczenie ma, kiedy podlegająca podziałowi wierzytelność została wypracowana. Ponieważ miało to miejsce w okresie trwania wspólności ustawowej - cel i charakter ustroju wspólności majątkowej nakazuje zaliczyć ją w odpowiedniej proporcji do majątku wspólnego. Istotą ustroju wspólności ustawowej jest włączenie do majątku wspólnego małżonków dochodów, jakie każde z nich osiągnęło w czasie trwania wspólności majątkowej m. in. z majątku odrębnego. Wyłączenie z tego majątku składnika, którego podstawy ekonomiczne powstały w czasie trwania wspólności tylko dlatego, że zgodnie z przepisami jego wymagalność uzależniona była

od czynności podjętych po ustaniu wspólności, powodowałyby nieuzasadnione umniejszenie majątku wspólnego z korzyścią dla majątku odrębnego.

Uczestnik A. W. wniósł skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w części oddalającej jego apelację od postanowienia Sądu Rejonowego w zakresie w jakim Sąd Okręgowy uznał, że w skład majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika wchodzi wierzytelność wobec spółki jawnej „M.” w kwocie 237.982,16 złotych oraz, w jakim ten Sąd przyznał wnioskodawczyni jedną drugą tej wierzytelności oraz przyznał dopłatę w wysokości 13.751,25 złotych. Uczestnik zarzucił w skardze kasacyjnej naruszenie art. 33 pkt 7 k.r. i op. przez odmowę jego zastosowania oraz art. 33 pkt 10 w związku z art. 45 k.r. i op. przez ich błędną wykładnię i uznanie, że prawo własności samochodu w części odpowiadającej wartości środków pochodzących z majątku wspólnego, wchodzi do tego majątku. Na podstawie wskazanej w art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. uczestnik zarzucił naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez sformułowanie uzasadnienia w sposób uniemożliwiający prześledzenie toku rozumowania Sądu drugiej instancji w zakresie, jakim było ustalenie, że wierzytelność uczestnika w 19,66 % stanowi składnik majątku dorobkowego. Powołując się na te podstawy, uczestnik wniósł o uchylenie postanowienia w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu obrazy przepisów postępowania, trzeba podnieść, iż wobec odpowiedniego stosowania art. 328 § 2 k.p.c. w postępowaniu apelacyjnym (art. 391 § 1 k.p.c.) uzasadnienie sądu apelacyjnego nie musi zawierać wszystkich elementów wymaganych dla uzasadnienia orzeczenia sądu pierwszej instancji, jednak powinno zawierać takie elementy, które ze względu na treść apelacji i na zakres rozpoznania, są niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. Uzasadnienie orzeczenia musi być zrozumiałe i dokładnie wyjaśniać na jakich ustalonych przez sąd faktach opiera się wyrok (postanowienie co do istoty) i w jaki sposób fakty te sąd kwalifikuje w ramach zastosowanych przepisów prawa materialnego. Wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia w orzeczeniu sądu drugiej instancji polega na ocenie wszystkich

istotnych zarzutów prawnych podniesionych w apelacji (por. przykładowo postanowienie z dnia 23 września 2010 r., III CSK 288/08, niepubl., wyrok z dnia 18 sierpnia 2010 r., II PK 46/10, niepubl.; wyrok z dnia 26 stycznia 2011 r., I PK 168/10, niepubl.).

Według dominującego poglądu judykatury, o uchybieniu przepisowi art. 328 § 2 k.p.c. można mówić jedynie w tych wyjątkowych przypadkach, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie ma wszystkich koniecznych elementów bądź zawiera kardynalne braki, które nie pozwalają na kontrolę rozstrzygnięcia, gdy treść uzasadnienia orzeczenia sądu drugiej instancji uniemożliwia całkowicie dokonanie oceny toku wyводу, który doprowadził do wydania orzeczenia (zob. m. in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 15 lipca 2011 r., I UK 325/10, niepubl.; z dnia 6 lipca 2011 r., I CSK 67/11, niepubl.; z dnia 2 czerwca 2011 r., I CSK 581/10, niepubl.).

W przedmiotowej sprawie nie ma uzasadnionych podstaw do stawiania tego typu zarzutów Sądowi drugiej instancji. Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia zawiera niezbędne elementy, które pozwalają na dokonanie oceny rozstrzygnięcia, jakie zapadło w drugiej instancji. Inną rzeczą jest to, czy wywody tego Sądu wyrażone w pisemnych motywach są prawidłowe. Uchybienia te mogą być jednak podnoszone w ramach innych zarzutów naruszenia zarówno przepisów postępowania, jak i prawa materialnego.

Ponieważ zarzuty naruszenia przepisów postępowania okazały się nieuzasadnione podstawę dalszej oceny naruszenia przepisów prawa materialnego są ustalenia faktyczne stanowiące podstawę zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Dotyczy to zwłaszcza ustaleń dotyczących pochodzenia środków na nabycie samochodu marki P., który został następnie wniesiony przez uczestnika jako wkład do spółki cywilnej następnie przekształconej w spółkę jawną.

Nie doszło do zarzucanego naruszenia art. 33 pkt 10 w związku z art. 46 k.r. i op. Zastosowanie przewidzianej w art. 33 pkt 10 k.r. i op. zasady surogacji nie budzi wątpliwości w sytuacji nabycia przez jednego z małżonków przedmiotów majątkowych ze środków pochodzących w całości z majątku osobistego. Trudności, które podnosi się zarówno w piśmiennictwie, jak i w judykaturze pojawiają się,

gdy do nabycia dochodzi tylko częściowo w zamian za składniki majątku osobistego, a częściowo ze środków należących do majątku wspólnego. Jednym z akceptowanych rozwiązań jest przyjęcie, przy braku odmiennej woli małżonków, że nabyty przedmiot należy, proporcjonalnie do wartości użytych do jego nabycia środków pochodzących z każdego z majątków, do majątku osobistego jednego lub każdego z małżonków, w pozostałej części do majątku wspólnego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 1985 r., III CRN 119/85, OSPiKA 1988/5/131). Ocena ta i sposób rozliczenia w odniesieniu do nabytych przedmiotów majątkowych obejmujących, jak zgodnie przyjmuje judykatura i nauka prawa, wszelkie prawa majątkowe, aktualny jest w stosunkach wewnętrznych, w tym przypadku w ramach małżeńskich stosunków majątkowych. Inaczej należy te kwestie rozpatrywać w stosunkach zewnętrznych w odniesieniu do spółki jawnej w związku z nabytym przez jednego z małżonków udziałem w spółce cywilnej następnie przekształconej w spółkę jawną. Wspólnikiem spółki cywilnej, a później spółki jawnej stał się tylko ten z małżonków, który wniósł wkład do spółki. Wkład ten niezależnie od pochodzenia środków prowadzących do jego nabycia przeszedł do łącznego majątku wspólników spółki cywilnej a później stał się odrębnym majątkiem spółki jawnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2012 r., II CSK 34/12, niepubl.). Dlatego ściśle rzecz ujmując, jest to nakład na majątek łączny wspólników lub majątek handlowej spółki osobowej. W orzecznictwie Sądu Najwyższego nie budzi kontrowersji, że do takiego wkładu można w drodze analogii stosować art. 45 k.r. i op., a zatem traktuje się wkład do handlowej spółki osobowej częściowo sfinansowany z majątku wspólnego małżonków jako nakład z majątku wspólnego na majątek odrębny małżonka będącego wspólnikiem spółki (tak Sąd Najwyższy w uchwałach z dnia 15 września 2004 r., III CZP 46/04, OSNC 2005/9/152; z dnia 13 marca 2008 r., III CZP 9/08, OSNC 2009/4/54 oraz w postanowieniu z dnia 17 czerwca 2010 r., III CSK 274/09 niepubl.). Rozbieżności jakie pojawiły się w piśmiennictwie na tym tle odnosiły się do sposobu rozliczenia tego nakładu w postępowaniu o podział majątku wspólnego. Sąd Najwyższy w wymienionej uchwale z dnia 13 września 2008 r. zasadnie rozstrzygnął je w ten sposób, że wysokość wierzytelności - w postaci podchodzącego z majątku wspólnego nakładu na pokrycie wkładu w spółce cywilnej następnie przekształconej

w spółkę jawną - ustala się według reguł obowiązujących przy obliczaniu wartości udziału kapitałowego w przypadku wystąpienia wspólnika ze spółki jawnej (podobnie Sąd Najwyższy w wymienionym postanowieniu z dnia 17 czerwca 2010 r.). Dlatego też za Sądem Okręgowym można stwierdzić, że bez względu na to, w jaki sposób oceni się częściowe sfinansowanie z majątku wspólnego wkładu w spółce cywilnej, przekształconej później w spółkę jawną, wysokość świadczenia należnego wnioskodawczyni będzie taka sama. Jest to wynik związania Sądu Najwyższego dotychczasowymi ustaleniami faktycznymi dotyczącymi pochodzenia środków na pokrycie wkładu do spółki cywilnej oraz wysokości świadczenia należnego uczestnikowi w związku z wystąpieniem ze spółki jawnej. Wyliczenie tej wysokości oparte na treści art. 65 k.s.h. jest w niniejszej sprawie o tyle ułatwione, że świadczenie należne uczestnikowi w związku z jego wystąpieniem ze spółki zostało ustalone według zasad przyjętych w spółce „M.” na podstawie postanowień umowy spółki, a wnioskodawczyni i uczestnik nie kwestionowali tej okoliczności.

W związku z podniesieniem w skardze kasacyjnej zarzutu błędnego niezastosowania art. 33 pkt 7 k.r. i op., należy przede wszystkim podkreślić, że skarga kasacyjna jest środkiem kontroli prawidłowości stosowania prawa przez sądy merytoryczne, sprawowanej przez Sąd Najwyższy na żądanie stron i w granicach przez nie zakreślonych (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Dlatego Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę kasacyjną, jest związany nie tylko przytoczonymi - w ramach określonej podstawy – przepisami ocenianymi jako naruszone, ale także wskazaną postacią naruszenia prawa materialnego. Nie może też sam dokonywać kwalifikacji prawnej zarzutów zawartych w skardze kasacyjnej przez konstruowanie dla nich uzasadnienia prawnego wyraźnie w niej nie sformułowanego, gdyż wiązałoby się to z przekroczeniem granic skargi (zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2009 r., sygn. akt III CSK 355/08, niepubl.; z dnia 5 lutego 2003 r., II CKN 1238/00, niepubl.).

Zgodnie ze stanem sprawy z chwili ustania wspólności majątkowej, istotnym dla ustalenia składu majątku wspólnego, uczestnik od ponad roku nie był już wspólnikiem spółki jawnej „M.”, a wysokość należności z tytułu udziału w spółce została ustalona, z tym że ostateczne rozliczenie, zgodnie z postanowieniami umowy spółki, zostało odłożone w czasie aż do dnia 28 marca 2015 r. W tych

szczególnych okolicznościach faktycznych nie budzi wątpliwości, że ustalona przez Sąd wierzytelność będąca wynikiem częściowego sfinansowania z majątku wspólnego wkładu w spółce jawnej przekształconej w spółkę jawną, została zakwalifikowana przez ten Sąd jako wierzytelność z tytułu nakładu z majątku wspólnego na majątek odrębny (osobisty) należąca tylko w odpowiedniej części do majątku wspólnego. Wobec tego, że uczestnik w dacie ustania wspólności ustawowej przestał być wspólnikiem spółki jawnej, początkowy nakład z majątku wspólnego, który pokrywał w odpowiedniej części jego udział w spółce, odpowiada tej samej części świadczenia, jakie ma uzyskać uczestnik w związku z wystąpieniem ze spółki. Nie ma w związku z tym sprzeczności tego stanowiska z zarzucanym w skardze kasacyjnej niezastosowaniem art. 33 pkt 7 k.r. i op., który zalicza do majątku osobistego między innymi wierzytelności z tytułu innej działalności zarobkowej jednego z małżonków. Jeszcze raz należy podkreślić, że wbrew zarzutowi skargi kasacyjnej, Sąd nie zaliczył do majątku wspólnego tej wierzytelności, ale wierzytelność z tytułu nakładu ze środków pochodzących z majątku wspólnego, którymi częściowo został pokryty wkład w spółce cywilnej, której majątek, stosownie do treści art. 26 § 4 k.s.h. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 14 stycznia 2004 r.) stał się majątkiem spółki jawnej (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2003 r., III CZP 96/02, OSNC 2004, nr 1, poz. 2 oraz wyrok z dnia 7 maja 2009 r., IV CSK 14/09, niepubl.).

Poza opisanym zarzutem niezastosowania art. 33 pkt 7 k.r. i op., w skardze kasacyjnej nie stawia się innych zarzutów dotyczących tej normy, jak i zarzutów dotyczących naruszenia innych przepisów regulujących małżeński ustrój majątkowy, zwłaszcza dotyczących podmiotowej konstrukcji rozliczenia przez Sąd wierzytelności z tytułu nakładu z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak wyżej na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.

jw